

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και εκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρά τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθην. Πειραιῶς

ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ.

ΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΗΜΩΝ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΩΝ ΟΝΤΩΝ

ΝΤΩΣ ἡ σχολὴ τῶν Πνευματιστῶν καλουμένων, γεννηθεῖσα ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἐυρώπῃ ἐν ἔτει 1855. συνεπεία τῶν παραδόξων φαινομένων ἐκ τῶν κινήσεων μικρῶν τριπόδων τραπέζιων καὶ ἐσχάτως πολλαπλασιασθεῖσα ἐν Ἐυρώπῃ, ἐνθα εὔρε ὅπαδους πολλούς, σοβαροὺς καὶ μὴ πιστεύει ἀκραδάντως, κατόπιν ἐπανελημμένων πειραμάτων, ὅτι

εἶναι δυνατὴ ἡ συνεννόσις τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων. Καὶ δὴ προέβησαν εἰς δημοσιεύσεις ποικίλων γενομένων συνεννοήσεων μετὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Σωκράτους, τοῦ Μεγάλ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ναπολέοντος τοῦ πρώτου, Κομφουκίου, Καίσαρος κτλ. καὶ ἀπετύπωσαν καὶ αὐτὴν τὴν ἰδιόχειρον γραφὴν καὶ τὰς εἰκόνας τῶν πνευματικῶν μορφῶν διαφόρων τεθνεώτων.

Ἐν τῇ «Φύσει» πολλάκις ἐγράψαμεν ἐκτενῶς περὶ τούτων καὶ μέχρι ποίου σπι-

μίου ἐξίκοντο ἤδη αἱ ἐν Ἐυρώπῃ ἐρευνᾶν καὶ μελέται αὐτῶν, ὧν τὸ περιεργον εὐλόγως συγκινεῖ τοὺς φυσιολογικοὺς καὶ ἐπιστημονικοὺς κύκλους ἀπάσης τῆς ὑψηλοῦ.

Ἐτέρα σχολή, τῶν ὄνειρολόγων, μὴ παραδεχομένων τὴν τοιαύτην διὰ μέσον τραπέζιων, γραφίδων, medium καὶ ὑπνωτιστικῶν μέσων συνεννόσιν τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῶν ψυχῶν, ἀποδεχομένων ὅμως τὸ δυνατόν τῆς συγκοινωνίας ἀνθρώπων καὶ τεθνεώτων, πρὸς θεύουσιν, ὅτι συνεννόσις τοιαύτη μόνον διὰ τοῦ ὕπνου δύναται νὰ γίνῃ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ὕπνος εἶναι εἰκὼν τοῦ θανάτου καὶ μόνον τὸ πνεῦμα γρηγορεῖ ἄρα αἱ ψυχαὶ τῶν ζώντων καὶ τεθνεώτων δύνανται νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπικοινωνίαν καὶ συνάφειαν μετὰ τῶν. Φρονοῦσι δὲ τὰ περὶ τούτων ὡς ἀκολουθῶς :

Ὁ ὕπνος, ἡ τόσον περιεργος φυσιολογικὴ αὕτη κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου κακῶς φυσιολογικῶς καὶ ψυχολογικῶς μέχρι τοῦδε ἐξηγηθεῖσα, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, κατὰ τὴν νέαν ταύτην σχολὴν ἢ ἀφασία τις τοῦ σώματός μας, καθ' ἣν μέρος τῶν δυναμικῶν ἐνεργειῶν μας, αἱ κυρίως ἐρχόμεναι ὡς ἐκ τῆς φυσιολογικῆς τῶν ἰδιότητος εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, τοῦ ὁρατοῦ, καταπαύουσι καὶ ἀδρανοῦσιν, ἐνῶ ἡ ψυχὴ ἐξακολουθεῖ διατηροῦσα μέρος τῆς ἐνεργείας καὶ δράσεώς της. Ἐν ὥρᾳ ὕπνου, τὸ σῶμα καταλαμβάνομενον ὑπὸ τῆς ἀθηθαργίας, ἀπεικονίσεως δηλαδὴ τοῦ θανάτου, ἡ ψυχὴ πολλάκις ἐξακολουθεῖ ἐρῶσα, αἰσθανομένη καὶ ἐκδηλῶσα τὴν θέλησιν καὶ ἐπιθυμίαν της διὰ τῶν περιέργων φαινομένων τοῦ (λεγομένου) ὕπνου. Ἄρα διὰ τούτου ἀποδεικνύεται, ὅτι παρὰ τοῖς τεθνεώσι, ἵτοι ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν, τὸ πνευματικὸν μέρος, κυριαρχεῖ

ἐπὶ τῆς ὕλης. Διπλαδί, τὸ ὑπερκόσμιον ὄν, εἶναι ἐντελὲς διάνοια, οὕτως εἶπεν, ὁ δὲ ἄνθρωπος, ὅπου κωμαίνεται καὶ ὑπνώττει, πλησιάζει περισσότερον τὰ ὑπερκόσμια ὄντα, τὰς ψυχὰς ἢ ἐν ἐγρηγόρσει· φυσικῶς δὲ καὶ ὑψίσταται ποιά τις κατάστασις μεταξύ αὐτῶν μάλλον συναφῆς καὶ μάλλον προσομοιάζουσα καὶ συνεπὶς ἐπικοινωνία δύναται κάλλιον ἐὰν ἐπιτευχθῇ μεταξύ ἀλλήλων, ὡς ἐκ τῆς ἀναλογίας τῆς καταστάσεως.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔλεγον ἐν νυκτὶ βουλὴ τοῖς σοφοῖσι γίγνεταί, οἱ γάλλοι λέγουσι, la nuit porte conseil, τίς δ' ἄγνοεῖ, ὅτι ἐν ὥρα νυκτὸς μᾶς ἔρχονται αἱ μυστικά ἀνακοινώσεις καὶ σωτήρια συμβουλαι; πόθεν ἄλλοθεν τοῦτο ἢ ἐκ τῶν ἀοράτων καὶ πεφλημένων ὄντων, ἅτινα ἐφ' ἡμῶν ἀγρυπνοῦσι καὶ ἐμπνέουσιν ἡμῖν τὰς ἀγαθὰς καὶ σοφὰς αὐτῶν παροτρύνσεις; Τὸ μάλλον δὲ βέβαιον ἡμῖν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ εἶναι, ὅτι προκειμένου νὰ λάβωμεν σοβαρὰν τινα καὶ ἀμφίβολον ἀπόφασιν, ἀναβάλλωμεν ἐνίστε τοῦτο διὰ τὴν ἐπαύριον ὁρμηφύτως, ὅπως συμβουλευθῶμεν τὴν νύκτα ἢ μάλλον ὅπως ἐμπνευσθῶμεν τὴν δ' ἐπαύριον ὄντως ἐγειρωμένα ἐντελῶς ἀποφασισμένοι περὶ τοῦ πρακτέου. Τί δ' ἄλλο εἶναι τοῦτο ἢ τῆς ψυχικῆς μας καταστάσεως ἐνέργεια, ἥτις, καθ' ἣν ὥραν ἀπαλάσσεται τῆς ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς ἐπαγρυπνήσεως, λαμβάνει ὁδῆγιας περὶ τοῦ πρακτέου;

Ἐν τῇ ἀρχαιότητι καὶ τῷ Μεσαιῶνι μεγίστην ἰδιάζουσαν σημασίαν ἀπέδιδον καὶ τοῖς ὄνειροις, ἅτινα ἐθεώρουν ὡς ἔργα καὶ ἀγγέλματα τοῦ Θεοῦ καὶ μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος κατεγίνοντο εἰς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. «Ἐν ὥρα ὕπνου, λέγει ὁ Ταρτουλιανός, μᾶς ἀποκαλύπτονται αἱ ἀναμενόμεναι τοῖς ἀνθρώποις τιμαί ἐν ὥρα ὕπνου μᾶς ὑποδεικνύονται φάρμακα διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, ληστῶν κρυφύγετα, θησαυρῶν κρύπτει.»

Αἱ ὀπτασίαι ὡσαύτως μεγάλως συνετέλεσαν παρὰ τοῖς χριστιανοῖς, κατὰ τὸν μεσαιῶνα. Ἐν ὥρα δὲ ὕπνου οἱ ἐμπνευσμένοι, ἀφοσιωμένοι καὶ ἐνάρετοι ἐλάμβανον ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ἀνακοινώσεις.

Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ νομίσωμεν, ὅτι ἀποκλειστικῶς καὶ ἐν ὥρα ὕπνου μόνον δύναται τοιαύτη ἐπικοινωνία μετὰ τῶν πνευμάτων νὰ γίνῃ, καθότι καὶ ἐν ἐγρηγόρσει πολλάκις τοιαῦται ἐγένοντο, ἐν εἶδει ἐλαφρὰς καὶ γλυκεῖας πνοῆς,

ὡσεὶ ἀκατανόητου καὶ μυστηριώδους ὠθήσεως, ἥτις διεγείρει αἰθνητικῶς ἐν τῷ πνεύματί μας ἀπροσδόκητον ἰδέαν ἢ ἀπόφασιν, δι' ἀνεπιπέτου ὄλους ὑποβολῆς.

Ὅμως ἡττων καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι ἐπιδεκτικοὶ τοιούτων θεῶν ἐμπνεύσεων, καθὼς ἐπαιρηθῆναι, ὅτι τὰ ὑπερκόσμια ὄντα δὲν ἐκπέμπον τὰς ἀπορροίας τῶν ἢ εἰς ἀγαστὰ αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ μόνον ὄντα, ἥτοι εἰς πρόσωπον, ἅτινα θέλουσι νὰ προσπύσωσι κατὰ τῶν κινδύνων τῆς ζωῆς.

Τοῦ λοιποῦ ὁ θάνατος νικηθῆσεται, τὸ φάντασμα τοῦ θά καταβληθῆ καὶ ἀφῶδως ἐν οὐ μακρῇ ἐποχῇ θὰ δυνάμεθα μετὰ τοῦ προφήτου τῆς Γραφῆς ν' ἀνακράξωμεν: «ὦ, θάνατε, ποῦ λοιπὸν εἶναι τὸ ὄπλον σου; ὦ, τάφε, ποῦ εἶναι ἡ νίκη σου;»

Πιστεύεται, ὅτι ἡ μετὰ τῶν πνευμάτων ἐπικοινωνία μόνον εἰς εὐγενεῖς καὶ καθαρὰς καρδίας ἐπιτρέπεται καὶ τοῦτο διότι πάσα ψυχὴ μόνον τὸ καλὸν προσάττει.

Παρ' ἐκάστην καρδίαν ἐπίσης ὑπάρχει ἠθικὴ τις δύναμις, ἣν οὐδεμία φιλοσοφία ἠδυνήθη νὰ ἐξηγήσῃ καὶ οὐδεμία ἐπιστήμη ν' ἀναλύσῃ καὶ αὕτη εἶναι ἡ καλούμενη σ ν ν εἰ δ ν σ ι ς

Ἡ συνειδήσις οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἱερὸν τι φῶς, λάμπον ἐν ἡμῖν καὶ παρ' οὐδενὸς δυνάμενον νὰ σβεσθῇ ἢ ἀλλοιωθῇ, ἔχον δὲ τὴν ιδιότητα νὰ μᾶς διαφωτίζῃ ἐν ἀπάσαις ταῖς περιπτώσεσι τοῦ βίου. Εἶναι ἀληθῶς ἀλάθητος φύλαξ, ὅστις παρὰ τὰ φαινόμενικὰ καὶ πραγματικὰ ἡμῶν συμφέροντα, ἐν παντὶ χροῖῳ καὶ τόπῳ, ἀπέναντι μεγάλων καὶ μικρῶν, ἰσχυρῶν ἢ ἀδυνάτων, μᾶς ὑποδεικνύει πάντοτε τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, ὡς καὶ τὴν ὀρθὴν ἢ λανθασμένην πορείαν μας.

Ἡ συνειδήσις, κατὰ τὴν νεαν σχολῇν, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἡ ἐμπνευσις τοῦ θεοῦ ἐκάστου ἀγγέλου, τοῦ μόνου ποθοῦντος τὸ καλὸν μας. Τίς εἶδε δέ, ἂν δὲν εἶναι συγγενῆς τις ἢ φίλος; Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία καθορίζει αὐτὸν ὡς ἀγγέλον φύλακα μας, ὃν ὁ Θεὸς ἐπιφορτίζει ν' ἀγρυπνᾷ ἐφ' ἡμῶν.

Ἐπάρχουσι καὶ ἄνθρωποι ἀνευσνεῖδ ἢ σε ω ς, κακοὶ, ψεύσται, ἀπατεῶνες κτλ. Οὗτοι δὲν ἔχουσι συνειδήσιν καὶ δὲν συνδέονται ὑπὸ οὐδενὸς ἀγαθοποιῦ πνεύματος. Στεροῦνται τοῦ ἐσωτερικοῦ φωτός καὶ διὰ τοῦτο δὲν διακρίνουσι τὸ κακὸν τοῦ καλοῦ.

Ἦδη ἄς ἐρωτησῶσι πάντες ἑαυτοὺς καὶ θὰ ἴδωσιν, ὅτι πάντα τὰ ἀνωτέρω εὐρί-

σκονταὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ. Ἄς σταχυολογήσωσι τὰ φαινόμενα τῶν ὄνειρων τῶν καὶ θὰ εὐρωσι τοιαύτας ἐμπνεύσεις καὶ ἀποφάσεις, οἷαι δὲν ἐπιδέχονται ἀντιρροήσεις. Θέλετε καὶ παραδείγματα: Ἐπάρχουσιν ἄπειρα, ἀλλὰ θ' ἀναφέρωμεν ὀλίγηστα, διότι ἀρκούσι τὰ ἴδια ἐκάστου. Πόσοι ἐν ἐν τούτοις πνευματικῶς συγκοινωνοῦσιν, ὡς ἐν τῇ πραγματικῇ ζωῇ μετ' ἀγαπτῶν τεθνεώτων αὐτοῖς προσώπων;

Ἴταλός τις, ὁ κόμης Β. . . βεβαίωσι, ὅτι διπνεκῶς ἐμπνέεται ἀπὸ τῆς μακαρίας μητρὸς του καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν ἀπορροήτων συμβουλῶν, ἄς λαμβάνει, αἱ ἐργασίαι του καὶ ἡ ὑγεία του βαίνουσι κολῶς.

Ὁ δόκτωρ Β. . ἴλιστας, ὅστις εἰς οὐδὲν πιστεύει, πιστεύει ὅμως εἰς τὴν μητέρα του, ἣν οὐδέποτε, μολονότι ἀποθανοῦσαν, ἠσθάνθη ἀπομακρυνθεῖσαν αὐτοῦ. Λέγει δέ, ὅτι ἀκαταπαύστως ἐν τῇ ζωῇ συνεννοεῖται πνευματικῶς μετ' αὐτῆς.

Ὁ διάσημος δημοσιογράφος Μ. Ρ. . . ἀπώλεσας πεφλημένον υἱόν, διατηρεῖ καθ' ἐκάστην στενὴν συνεννόησιν μετ' αὐτοῦ. Μετὰ ἐν τέταρτον ἀπομονώσεως ἀπὸ πάσης ἐργασίας, ἀρχίζει τρυφερωτάτην μετὰ τοῦ ἠγαπημένου του υἱοῦ ἐπικοινωνίαν.

Ὁ κ. Α. . . δικηγόρος, τὰς αὐτὰς διαρκεῖς σχέσεις διατηρεῖ μετὰ τῆς ψυχῆς τῆς πεφλημένης αὐτῷ ἀδελφῆς, ἥτις πεπροικισμένη οὐσα ἀνέκαθεν μετὰ πολλὰς εὐγενεῖς χάριτας, δὲν παύει διαφωτίζουσα καὶ συμβουλεύουσα αὐτὸν ἐπωφελῶς εἰς τὰς ἐργασίας του.

Ἐτέρα τις περίπτωση ἐπισφραγίζει τ' ἀνωτέρω. Παρητηρήθη, ὅτι καλλιτέχνη, συγγραφεῖς, σκεπτικισταί, ἀπέκτησαν μετὰ τὸν θάνατον προσφιλοῦς ὄντος πλείονας διανοητικὰς εὐκολίας ἢ πρότερον, ἀξηθεισῶν τῶν ἐμπνεύσεων τῶν, ὡσεὶ νὰ προσέλαβον καὶ τὰς διανοητικὰς δυνάμεις τῶν φίλων αὐτῶν τεθνεώτων. Αἰθνησ τινὲς ἐργαζόμενοι καὶ δυσκολενόμενοι εἰς τὴν λύσιν δυσκόλου προβλήματος ἢ εἰς τὴν ἐξακολουθήσιν ἔργον ἐπιπόνου αἰθνης σταματῶσι τὴν ἐργασίαν τῶν, σκεπτόμενοι τὴν συνέχειαν καὶ ἀμέσως ἐρχομένης τῆς ἐμπνεύσεως, λύουσιν ἀμέσως τὸ ζήτημα ἢ ἐξακολουθοῦσι τὴν ἐργασίαν ἀνευ ἐμποδίου. Πόθεν ἔλαβον τὴν ἐμπνευσιν τῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ ἔργου, ἀφοῦ ἐν τῇ ἐγνωσμένη πείρᾳ τῶν δὲν ὑπῆρχον τὰ στοιχεῖα; Οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς ὁδηγίας τῶν πνευμάτων. Τὴν ἐμπνευσιν δὲ ταύτην ἀπεδέχθησαν

ἀνέκαθεν ἅπαντες οἱ λαοὶ τῆς ὑψηλίου. Ὁ θάνατος παρὰ τισὶ μέρεσι δὲν φέρει τὸν πένθιμον χαρακτήρα, ὃν παρατηροῦμεν ἄλλοθι.

Οἱ ἀνατολίται τρέφουσι γαλπνιότητα πρὸς τὸν θάνατον, ἐνῶ ἐν Εὐρώπῃ τὸν φοβούνται. Οἱ μουσουλμάνοι ἀγαπῶσι νὰ προκαλῶσι καὶ διεγείρωσι τὴν ἰδέαν τοῦ θανάτου. Οἱ δὲ Ἀραβες, προσβύουσι τὸ χαρακτηριστικὸν ρητόν: «Κάλλιον καθήμενος ἢ ὀρθιος κάλλιον κεκλιμένος ἢ καθήμενος· κάλλιον νεκρὸς ἢ ζῶν!»

Κατὰ τὸ 1868 ἐδημοσιεύθησαν ἐν Πετροπόλει ἀνέκδοτοι ἐπιστολαὶ τοῦ ἑλβετοῦ ἱατροῦ Lavater πρὸς τὴν αὐτοκράτειραν τῆς Ρωσσίας Μαρῖαν γραφεῖσαι ἐν ἔτει 1798, αἵτινες περιέχουσι τὰς γνώμας τοῦ ἱατροῦ τῆς Ζυρίχης περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ψυχῶν μετὰ θάνατον καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπικοινωνίας αὐτῶν μετ' ἡμῶν. Ἐπειδὴ αἱ ἰδέαι αὐταὶ πλησιάζουσι πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, θέλομεν ἐκθέσει αὐτὰς εἰς προσεχὲς φύλλον.

Φ. Πρίντζης

ΚΑΛΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΛΑΤΡΕΙΑ

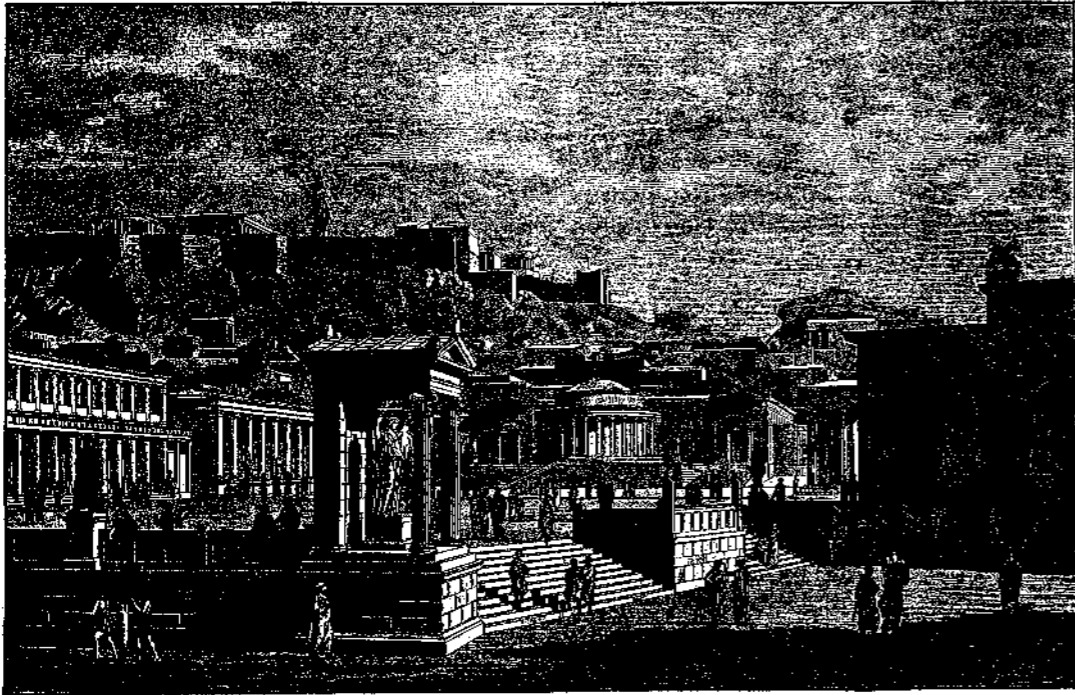
(ΑΘΗΝΑΙ-ΘΗΒΑΙ)

Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐπιγείων ὑπουργῶν, κατὰ μίμησιν τῆς καλλιτεχνικῆς διαχύσεως τοῦ ἐξωραϊσαντος τὸ ποικιλλόμενον πανόραμα μετὰ πάσης χάριτος, τὸν χρυσοῦφαντον τοῦ Ἥσοιδίου μύθου πέπλον περιβλήθεισα καὶ πρὸς τοὺς αἰωνίους τοῦ καλοῦ καὶ ὑψηλοῦ νόμους τὴν θεσπεσίαν χάριν τῶν ἔργων συνδυάσασα, ἀπαρμύλλως ἐξήγειρε τὴν καλαισθητικὴν λατρείαν ἐκείνων, ὡν τὰ περικαλλῆ μνημεῖα ἐπιζήσαντα τῶν αἰώνων, διαχέουσι σήμερον μετὰ γραφικωτάτου ρυθμοῦ τὸ βαθύ αἶσθημα τοῦ ἑναρμονίου καὶ τοῦ ἀπλοῦ. Ἡ εὐδαίμων χώρα ἑαυτὴν ἀνταξίαν τῆς γενναίως προσενεχθείσης αὐτῇ φύσεως ἀναδείξασα καὶ ἐπὶ ἀρμονίᾳ ταύτης πρὸς τὴν τέχνην τῶν ἔργων σεμνυνομένη, παρίσταται μεγαλοπρεπέστατον κέντρον τῶν θερμοῦργῶν αἰσθημάτων, ὡν τὴν ζωηρότητα διαυγάσει τὸ μεθόριον τοῦ Ἀστραπαίου Διὸς, τοῦ ἀπεικονίζοντος τὴν αἰσθητικὴν δύναμιν τῶν δύο ὁμόρων φαεινῶν πόλεων καὶ ἐκτυλύσσοντος τὰς τύχας τῶν περιωνύμων λειψάνων τῆς Ἑλληνικῆς φαντασίας.

Ἡ ἰδιόρρυθμος καὶ ὀχυρὰ Παρνηθῖος γραμμὴ ἀπὸ τῆς μαγευτικῆς καὶ ἠδυσπαστοῦς Ὁρωπίας ἀναδυομένη καὶ ἐν μέσῳ νεμομένων

λειμώνων καὶ εὐρώστων πευκῶν, διαγραφουσῶν τῷ περιηγουμένῳ τὴν ποιητικωτάτην τοῦ Ἀνακτος θερινὴν διατριβήν, πρὸς τὴν θαυμασίαν ἀκρώρειαν τῆς Κορομηλιάς ὑψουμένη, περιβάλλεται αἰσθήματα ἀφυπνούμενα ἐξ αὐτῶν τῶν ἐρειπίων τοῦ παρελθόντος μεγαλείου καὶ ἀκολουθοῦντα ἐν τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἀπέιρων τοῦ ἐδάφους κυματισμῶν τῶν ἀξιοθαύμαστον διάκοσμον τοῦ θορυβῶδους Ἀστεως καὶ τὰ γραφικὰ ἐξ ἀντιθέτου καὶ ἱστορικὰ τοπεῖα τῆς ἀναπεπταμένης Βοιω-

Παρνήθια μεθόρια, ἀπωθοῦντο τὴν ἀνδρίαν, ἐξάπτουσαι τῶν προμάχων μέχρις, οὐ ἢ μὲν νίκη δι' Ἄρματος ἀστράπτει τὴν δάφνην τῆς ἡγεμονίας, οἱ δὲ Πυθαῖοι αἰτὰ συναπτόμενα εὐρέα τῶν ἀντιπάλων κρᾶνη ἀτενίζοντες καὶ τὰς ἐπικρατήσεις σημειοῦντες, διατέμνουσι τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐνότητα τοῦ Πανελληνίου ῥυθμοῦ ἐνασμενιζόμενοι εἰς τὴν μεταποίησιν καὶ αὐτοῦ τοῦ χαρακτήρος τῆς εὐμόλου Οἰθαίδος, ὑπὲρ ἧς ἐξαισιῶς συνηγορεῖ ἡ ἐλεγειακὴ στήλη

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ—Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ Η ΑΓΟΡΑ

τίας, ἀφ' ἧς ἡ περίνοια τοῦ Ἐπαμεινώνδου μετὰ χαρακτηριστικωτάτης δυνάμεως ἐκδηλοῦται, ὅτι τὸ ὕφος τῆς καλαισθησίας τῶν Οἰθαίων ἐπέβαλλε (1) καὶ περὶ οὗ ὁ Αἰσχίνης ἐν τῷ Παραπροσβίαις ἀναφέρει.

Δεῖ τὰ τῆς Ἀθηναίων Ἀκροπόλεως Προπύλαια μετενεγκεῖν εἰς τὴν προστασίαν τῆς Καδμείας.

Αἱ δύο πόλεις μετ' ἴσης ὀρμῆς καὶ σφοδρότητος ὑπὲρ πρωτείων ἀμιλλώμεναι καὶ λαμπρὸς πανοπλίαις περιβεβλημέναι εἰς τὰ

1) Τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸ φρόνημα τῶν Οἰθαίων διαυγάζει ἐξ ἐπιγραφῆς Ἄνικα τὸ Σπάρτης ἐκράτει δόρυ, τὴν γὰρ εἰλεν Ξενοκράτης κλέψω Ζηνὶ τρόπαια φέρειν, Οὐ τὸν ἀπ' Εὐρώτα δέισας στόλον οὐδὲ λάκκιαν Ἀσπίδα. Οἰθαῖοι κρείσσονες ἐν πολέμῳ Κηρύσσει Λεύκτροις νικαφόρα δοῦρι τρόπαια. Οὐδ' Ἐπαμεινώνδα δεύτεροι ἐδράμομεν.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς ἰδὲ ἐν ὑποσημειώσει σελ. 67 ἡμετέραν συγγραφήν περὶ τοῦ «Ἰσμηνίου» τῆς Οἰθαίδος.

Ἡμετέρας βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν, Μεσσήνη δ' ἱερὰ τέχνα χρόνῳ δέχεται. Θήβης δ' ὄπλησι Μεγάλη πόλις ἐστεφάνωται, Αὐτόνομος δ' Ἑλλάς πᾶν ἐν ἐλευθερίῃ.

Ἡ ἀνάπτυξις τῆς καλαισθητικῆς αὐτῶν λατρείας, ἰδιοποιουμένης ὑπὸ τοῦ κλεινοῦ ἀστεως τῆς Τριτογωνείας κατ' ἐξοχὴν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κῶου Ἀπελλοῦ, ἀπαραιοῦτως ἐρμηνεύεται τὸ μὲν ἐν τῇ ἐκδηλωθείσῃ διαυγῇ διανοίᾳ τοῦ Οἰθαίου Ἀριστείδου, τοῦ μεταχειρισθέντος τὸ σῶμα ὡς διαφανὲς περ-κάλυμμα, δι' οὗ νὰ διορῶνται ἡ ψυχὴ καὶ τὰ πάθη μετ' ἄκρας λεπτότητος ἀποχωριζόμενα τοῦ ἠθικοῦ ἀνθρώπου, τὸ δὲ νωχελῶς κατοπρίζεται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Σημαλέου Διὸς τοῦ ἐξιχνιάζοντος τὴν πνευματικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν γραμμὴν ἀμφοτέρων τῶν χωρῶν.

Ἄλλ' ὅτι ἐμποιεῖ ἰσχυρὰν αἰσθησίν εἰς τὸν ἐν Ἀθηναῖς βωμῷ θύοντα, εἶνε ἡ ἀπο-

μίμησις τῶν ὀφρῶν καὶ τοῦ νεύματος τοῦ Κρονίωνος, ὃν ἡ ἐκφρασις τοῦ Ὀμήρου καὶ ἡ θαυμασία ἐπίνοια τοῦ Φειδίου ἀνέτειλαν μεθ' ἑλῶν τῶν ἠλιακῶν χρωμάτων ἐν τῇ μαγευτικῇ τῆς Παλλάδος καθέδρᾳ. ἀφ' ἧς αἱ ἀκτίνες ἀντανακλῶμεναι διαφαίνονται ὡς σκιά ἐπεστεμμένοι περὶ τὸς στήλας καὶ ὄροφους τοῦ ἀγλαίσματος τῆς ἀρχαιότητος, θαύματος δὲ ἐκπλήξεως τοῦ συγχρόνου κόσμου, οὕτινος τὰ γλυφεῖα κινοῦνται περὶ τὸν εὐδίων οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς ὡς σκιῶδη μορφώματα.

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ Α. ΒΑΓΙΑΝΝΗΣ

Α' ΔΙΗΓΗΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῷ 13ῳ τεύχει τῆς «Φύσεως» ἐ. ἐ. προκηρυχθέντα ἐτελέσθη τὸ πρῶτον διαγωνισμὸς τῆς «Φύσεως» πρὸς σύνθεσιν διηγήματος. Διὰ τῶν τοιοῦτων ὡς καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν, σκοπεῖται ἡ ἀνάπτυξις καὶ διάδοσις τοῦ ἐν καθαρευούσῃ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ πρὸς τὸ γράφειν ζῆλον τῶν νέων, ὅπερ ἀρκούντως ἐπέτυχε ἐν τῷ νῦν διαγωνισμῷ.

Λέγοντες δὲ ἐπιτυχίαν, δὲν ἐννοοῦμεν βεβαίως, ὅτι τὰ διαγωνισθέντα ἦσαν καὶ ἀριστοτελέματα, ἀλλὰ ἀπέναντι τῆς γενικῆς σχεδὸν ἀπονεκρώσεως, ὡς πρὸς τὴν διηγηματογραφίαν, κατέλαβον καλὴν θέσιν, ἀφοῦ ἄλλως τε οὐτε ὁ τρόπος τοῦ γράφειν διδάσκειται ἀρκούντως, ὡς πρέπει παρ' ἡμῶν, οὐδὲ καὶ ἐκτιμᾶται. Ὅμως ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἡμετέρου διαγωνισμοῦ ἐθεωρήσαμεν τοῦτον ἐπιτυχῆ, διότι ἂν ἐκ τῶν πολλῶν ἀποσταλέτων διηγημάτων, λάβομεν μόνον δέκα τέσσαρα τὰ ἀξία διαγωνισμοῦ, ὡς ἐκπληροῦντα πάντας τοὺς προαθθέντας ὄρους, τοῦτων τὰ πλεῖστα διακρίνονται διὰ τὴν πρωτοτυπίαν, τὸ κάλλος τῆς γλώσσας, τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον τοῦ ὕφους. Καὶ θὰ ἦτο μὲν δυνατόν νὰ δοῖ καὶ ταῦτα καλλιτέρας, ἂν ποῦ καὶ πον δὲν παρουσιαζοῦν ἀνωμαλίας τιὰς εἰς τὸ διηγηματικὸν ὕφος καὶ τὴν ἐκφρασίαν, ὅμως δὲν προβάλλομεν καὶ πολλὰς ἀπαιτήσεις, διότι καὶ ὡς ἔχουσιν, εἶνε ἀξία νὰ ἀντικαταστήσωσι πλεῖστα τῶν ἐκ τῆς ξένης φιλολογίας τοιοῦτων ἀναγνωσμάτων, τὰ ὅποια ὅμως δυστυχῶς προτιμοῦνται παρὰ τῶν δυναμῶν νὰ υποστορίζωσι καὶ ὀλίγως τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν.

Πρῶτον λοιπὸν καὶ ἀνώτερον τῶν λοιπῶν ἐθεωρήθη τὸ ἐπιγραφόμενον Ἐπαίτης, ὅπερ ἔχει πολλὴν τὴν πρωτοτυπίαν, καὶ ἂν ἐξαιρέσωμεν χωρὶα τιὰ, διακρίνεται καὶ διὰ τὴν χά-

ριν τῆς διηγήσεως καὶ τὴν πρὸς τὸ φιλοσοφικὸν μέρος τειροῦσαν ἀφήγησιν. Καὶ φαίνεται μὲν ἡ ἀδεξιότης ἐν τῷ καλῶν πρὸς τὸ τοιοῦτον εἶδος τοῦ γράφειν, ἀλλ' ἀναλογιζόμενοι τὸ δύσκολον αὐτοῦ καὶ τὴν ἡλικίαν τοῦ γράφατος, δὲν δύναμεθα ἢ νὰ κρίνωμεν αὐτὸ εὐμενῶς.

Τὴν δευτέραν θέσιν δύνανται νὰ καθέξῃ τὸ «Ὁ Χαρτοπαίκτης» ὅπερ ὕστερῃ τοῦ πρώτου κατὰ τὴν φιλοσοφικὴν χροίαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς παραστατικότητος, ἀλλ' ἔχει συνειρημὸν ἰδεῶν κάλλιστον, ὕφος ὁμαλὸν καὶ ζωηρὸν καὶ δύνανται νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἀναγνώστην κάλλιστα.

Ἐκ τῶν λοιπῶν διηγημάτων ἐπίσης ὠραία εἶνε «Ἡ Διδασκάλισσα» «Περιπέτεια μιᾶς δεσποινίδος διδασκάλου» «Ἡ Ζωὴ» κ.τ.λ. ἀτινα θὰ δημοσιεύσωμεν ἐν τοῖς λοιποῖς τῆς «Φύσεως» τεύχοις.

Σ. Υ. Παρακαλοῦνται οἱ βραβευθέντες ὅπως ἀποστείλωσι τὰ φωτογραφίας των, διὰ νὰ δημοσιεύσωμεν ταύτας.

Η ΔΙΕΙΘΥΝΣΙΣ

ΣΤΟ ΓΑΜΟΣΟΥ

Στὸ γάμο σου, σὺν πανδρευθῆς
Καὶ τὰ φλωρὰ φορέσης,
Θαρῶ καὶ κ' ἐγὼ, μικροῦλα μου,
Κι' ἄς μὴ μὲ προσκαλέσης;
Θαρῶ κ' ἐγὼ τὸ χέρι σου
Μία φορὰ νὰ σφιξῶ
Καὶ τὶ τρελλὰ ποῦ σ' ἀγαπῶ
Μικρὴ μου, νὰ σοῦ δείξω...

Στὸ γάμο σου, σὺν πανδρευθῆς
Καὶ χρυσὴ νύφη γίνης
Κι' ὀλόγουρά σου ὀλόλευκη
Λάμπι οὐράνια χύνης,
Θάρῶ γιὰ πρώτη μου φορὰ
Μαζὶ σου νὰ χορέψω
Κ' ἕνα γλυκὸ, πολὺ γλυκὸ,
Φιλᾶκι νὰ σοῦ κλέψω...

Στὸ γάμο σου, θαρρεῖς ἐγὼ,
Μικροῦλα μου, θὰ κλάψω;
Ἐνα τραγοῦδι ὁμορφο,
Τρελλός, θὲ νὰ σοῦ γράψω...
Ἀπ' τῆς καρδιάς τὸ μνημᾶ μου
Βγαλμένο θὰ τὸ φάλλω
Κι' αὐτὸ θὲ γὰν ὑστερνό,
Αὐτὸ-δὲ θάνε ἄλλο...

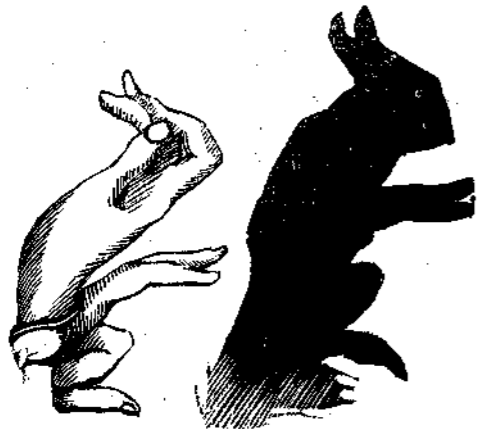
Ἐν Βελβενδῷ τῆς Μακεδονίας 1901.

Ἰωάννης Γ. Ἀντωνιάδης.

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΑ

ΔΙ ΖΩΣΑΙ ΣΚΙΑΙ (συνέχεια και τέλος)

Σχήμα 14ον

Το 14ον σχήμα παρουσιάζει τέλειον λαγών κοθήμενον επί των οπισθίων ποδών του και έρωρύντα τους προσθίους. Ένταυθα ή συναρμογή των χειρών είνε άπλουσάτη, τό δε σχήμα ώραιότατον.

Σχήμα 15ον

Τό 15ον σχήμα παριστά κεφαλήν μικράς καμήλου. Ως βλέπετε ή δεξιά χείρ τίθεται επί της έτέρας και σχηματίζει τό κρανιον, ενώ ή άριστερά σχηματίζει τό ήνεωγμένον ρύγχος του.

Σχήμα 16ον

Τέλος δε άν τοποθετήσῃ τός χείρας της άβρά δεσποινίς κατά τό 16ον σχήμα θά έμφανισθῇ πρό ύμών υπέρηφαλος κύκνος μεγαλοπρεπώς πλέων.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

ΠΩΣ ΞΗΡΕΠΕΙ Ν' ΑΝΑΠΝΕΩΜΕΝ

Πολλοί ένεκα κακής έξεως αναπνέουσι διά του στόματος και ούχι διά των πνευμόνων, έκτιθέμενοι ούτως εις σοβαρά ένίστε νοσήματα των πνευμόνων και του λαιμού.

Τό στόμα έχει τās ιδιαιούσας αυτού λειτουργίας ήτοι δι' αυτού τρώγομεν, πίνομεν και όμιλούμεν. οι δε ρώθωνες έχουσιν όμοίως τās ιδιόκας των δι' αυτών όσφραίνόμεθα και άναπνεόμεν. Ο φυσικός λοιπόν άγωγός του άέρος είνε ή ρίς, δι' ής ό άήρ, ύφιστόμενος όλόκληρον δολιχοδρομούν φθάνει εις τους πνεύμονας θερμότερος και δέν επιδρά τοσοούτον επιβλαβώς επ' αυτών, όστι έσα και άν λέγη ή νεωτέρα Ιατρική περί μικροβίων, ή φύσις θά μείνη πάντοτε ως μία σπυδαίσιατή άφορμή όλων των νοσημάτων του αναπνευστικού συστήματος.

Αναπνέοντες διά του στόματος, ίδια ότε ό παγερός βορράς μαινεται, ό ψυχρός άήρ πλήττων όπ' εύθείας τήν μόνην επιφάνειαν των έσωτερικών μας όργάνων, δι' ής συγκοινωνούμεν μετά του περιβάλλοντος ήμās κόσμου, παράγει τοπικός φύσεις, αίτινες επιφέρουσιν έρεθισμόν του λεπτεπιλέπτου πρώτου περικαλύμματος των βρόγχων μας, τό όποϊόν ή Ιατρική γλώσσα καλεί επιθήλιον. Του έρεθισμού τούτου έπωφελούνται οι διάφοροι άνά τήν άτμόσφαιραν αιωρούμενοι επιδρομείς, τά μικρόδια δηλαδή και ίδού άμέσως γρίππαι, πνευμονίαι κλπ. λοιμώδη νοσήματα.

Αποφεύγετε λοιπόν ν' αναπνέετε παρά φύσιν διά του στόματος και δὴ τόν χειμώνα κάμετε γρήσιν του φυσικού άγωγού της ρινός και θά ίδητε ότι θ' αποφύγητε τους ένοχλητικούς πορολαίμους και τά νοσήματα των αναπνευστικών όργάνων, ίδια δε όταν πνέη ό ψυχρός βορράς, κλείετε τό στόμα και αναπνέετε με τήν ρίνα

ο Ιατρός σας

ΤΗ ΚΥΡΙΑ Φ...

Γύναι, είπέ μοι, διατί, όπότεν σε προσβλέπω Μυρσίνας έκ του ούρανού νομίζω, όει δρέπω. Και, όταν τό γελέεν σου προσαινεύτω όμημ. Αισθάνομαι, ότι οίκω εις παρδειτου δώμα; Είπέ μοι, γύναι, τήν ζωήν και χάριν που εύρίσκεις Δευχέιμωνος του ούρανού και ροδάλης παιδίσκης;...

Ο! διατί, τό στόμα σου όπότεν διανοίγης, Με τήν γλυκύθυμον φωνήν τά μύχια μου θίγεις; Μή τήν άβράν σου γενεάν σύ έλκεις έκ Σειρήνων; Είπέ μοι, γύν' άρροστεφής, μή ήρέμμα εις' εκείνων; Ποϊόν σου θελγητρον γλυκύ, τί πάθος μυριωμένον Τόν νούν μου άπαντα εις σε κρατεί προσήλωμένον;...

Α! γύν' ενόχρες τί πῦρ τά στήθη μου φλογίζει. Και πῶς δακρύει τόμα μου, όπότεν σ' άτενίζει. Μή τό προδίδ' ή πελιδνή πλησί, σου μορφή μου. Ποσον πο ει, ποσον πονει ή τάλαινα ψυχή μου... Πλήν εις τήν φλόγαν μου αύτήν και σύ ώ! θά θελήγης; Γλυκεία νύμφη τούρανού, επίσης ν' άπανθήγης;...

Ι. Γ. Αντωνιάδης.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΟΝΙΚΑΩΝ ΚΑΙ ΛΑΓΩΩΝ

Συνήθως άλείφουσι τόν φλοιόν των δένδρων διά πίσσης, ήτις όμω; προξενεί άηδίαν εις τήν όρασιν και τήν άφήν. Το καλλίτερον όμως και πρακτικώτερον αντιφάρμακον πρός προφύλαξιν των δενδρוליόν σας από της καταβροχθίσεως αυτών από των κονικίων και λαγωών είναι ή διάλυσις κόπρου κυνός έντός ύδατος και ή περιάλειψις του κορμού των δένδρων δι' αύτης. Οι κονικίοι και οι λαγωοί αποστρέφονται τήν όσμην ταύτην, ως προερχομένην έκ του θανασίμου εχθρού των, αποφεύγουσι δε νά πλησιάσωσι τό έκ ταύτης άλειφόμενον δένδρον.

ΑΦΑΙΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΔΕΙΧΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩ ΒΥΡΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΦΛΟΙΩΝ ΤΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ

Ο φλοιός των δένδρων καλύπτεται έκ παρασίτων φυτών καλουμένων λειχηνών και βρύων, τά όποια διατηρούσιν ύγρασίαν, έξ ής τό δένδρον βλάπτεται και συνάμα φράττουσι τους πόρους αυτού, δι' ών αναπ.εί. Πρός θεραπειάν του κακίου τούτου, όπερ παρεμποδίζει τήν ανάπτυξιν του δένδρου, έξσον διά λεπίδος σιδηράς τά παράφυτα ταύτα και επάλειψον τήν επιφάνειαν δι' ύδατος περιέχοντος διαλελυμένην άσβεστον. Η διάλυσις αύτη καλείται γάλα άσβεστού και παρασκευάζεται ως εξής:

Λάβετε άσβεστον καλήν μέρος 1
Υδωρ " 20

Εξσον άμφοτέρα έντός άγγείου και άφοῦ τό ύγρόν ψυχρανθῇ, ανακάτωσον και διά ψήκτρας επάλειψον τό μέρος του δένδρου.

ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΙΣ ΤΩΝ ΜΥΤΩΝ

Πρός απομάκρυνσιν των μυτων από των οικιών και των σταύλων συντελεί, ως γνωστόν, πρωτίστως ή καθαριότης, ό άερισμός και τό σχετικόν σκότος.

Αί μυτιαι ούδέποτε συγνάζουσιν εις τά καθαρά, διαρκώς αερίζομενα και σκοτεινά μέρη.

Αλλά και άλλώς δύνασθε νά πράξητε.

1ον Κρεμάσατε κλάδον ίτέας ή φύλλα πτέριδος έκ της όροφής; ή επί του τοίχου του δωματίου και τήν νύκτα, ότε αί μυτιαι θά περιμαζευθώσιν ίνα ήσυχάσωσιν, καλύψατε διά τινος σάκκου ή ύφίσματος τόν κλάδον ή τά φύλλα και ούτω τās συλλαμβάνετε και φονεύετε σχεδόν όλας.

2ον Λάβετε σωλήνα περιέχοντα λυκοπόδιον, όν έμφυσάτε εις τās μυτιας, παραθέτοντες φλογα κηρού. έξ ής αναφλέγεται τό λυκοπόδιον, όπερ καιεί τās πτερά των μυτων.

3ον Τό ξύλον κασίας τιθέμενον έντός ύδατος τῆ προσθήκη όλίγου σακχάρου έλκει τās μυτιας. αίτινες σπεύδουσι νά φύγωσι και καταστρέφονται.

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

Η εύτυχία είνε σκιά όπισθεν τῆς όποίας τρέχωμεν, χωρίς νά δυνάμεθα νά τήν συλλάβωμεν

Η έλπίς είνε όνειρον διαρκές του ανθρώπου.

Η χαρά είνε ύαλος λάμπουσα και εύχαριστοῦσα, αλλά και εύκόλως θραυομένη.

Η τύχη τῆς συνειδήσεως είνε χάρος τῆς ψυχῆς.

Συγχωρούμεν τους άλλους, ούχι όμως και έαυτούς. άπαιτούμεν δ' έν ταύτῳ και διορθωσιν των άμαρτημάτων των, χωρίς νά διορθώμεν πρωτίστως τά ήμέτερα.

Πολλοί προτιμώσι νά μένωσιν έν τῆ άμαθεία, ίνα μη υποκινήσωσιν εις τό φῶς.

Ζητούμεν τήν έπαύριον, μη έννοούντες ότι χάνομεν τήν σημερον και ούτω ματαιώς παρέρχεται ό καιρός μας

Είνε πεπωμένον τ' άνθρώπινα νά περιέρχονται εις τήν λήθην, διότι έκ του σκοτους προήλθον.

Κάλλιον ή εύτυχία νά έλθῃ άργά ή ποτέ.

Προτιμώτερον ό άνθρωπος νά τυφλώτῃ ή νά βλέπῃ κόσμον άμαρτίας.

Τό έαρ μας καθιστά τό γῆρας άνυπόφορον.
Φρίκ.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

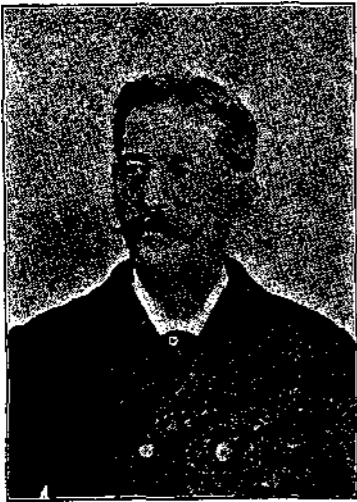

ΤΗ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΙ Σ. Α.

Σ-άν λουλουδι όμοιάσεις τ' Αγορίλι,
Υ-ακίνθου σκορπῆς μυρωδιά,
Ν-ύμφη είσαι με πάναγνα χείλη
Ο λη χάρις μ' άγγέλου καρδιά
Δ έξου δώρον αύτούς μου τους στίχους
Η-νωμένους μ' εύχάς ένδομούχους.
Από τās όχθας του Νείλου Μιλτ. Κορμπέτης

και τοιαυτα την γραμμήν της Έρυθρας και των Ίνδιων. Πού είναι ή σημαία μας εις τὰ μέρη ταυτα. Έν μόνον αν κατώρθου να έκτελή γραμμήν απ' εδω, θα εδεκαπλασιαζοντο εις μίαν πινταετιαν όπως κατώρθωσαν οι Ιταλοι. Έδω είναι πλέον το φωμί, Κύριε Πρίντζη και οι ιδικοί μας δεν επήραν ακόμη μυρωδιά. Μοί τὰ ελεγε δε μετά λύτης ο πλοηγός κ. Βουρλιδάκης προσθέσας, «αν έπερνούσαν τον Ισθμόν ιδικά μας ατμόπλοια, οι Έλληνες πιλότοι και υπάλληλοι της εταιρείας θα είχαν καλλιτέραν αξίαν και υπόληψιν». Και έχει δικαίον.

Άλλα και τὰ πρακτορεία όλα των ξένων και ιδικων μας εταιρειων Έλληνες τὰ διευθύνουσι.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΡΑΣΙΝΟΣ

Του ρωσικού πρακτορείου πρώτης τάξεως εν Άλεξανδρεία διευθυντής τυγγάνει ο κ. Πράσιнос. Τί έστιν Άχιλλεύς Πράσιнос αξίζει τῆ ἀληθεία τον κόπον να μάθωσιν, εσοι δεν τον γνωρίζουν διότι θεήνυσε ολόκληρον στάδιον και κλίνει προς την δύσιν του και μόλα ταυτα νομίζει τις, ότι μόλις τώρα αρχίζει αυτό, τοσοτον νεαρὸ φαίνεται ή καρδιά και δράσις του. Είναι χαρκτηρος άκαμάτου και άδαμάστου. Θέλησις άκμαία και ζωηρά. Βλέμμα έξοδερκές, διάνοια και κρίσις αλάναστος. Επίδλεψις στρατιωτική. Και εν τούτοις έσωτερικώς είναι καρδιά και ψυχή αδάμας ανεκτίμητος, διότι είναι ψυχή τε και σώμα Έλλην. Και ο άκαμάτος ούτος και νεάων σκαπανεύς της προόδου θαλάσσιος λύκος είναι διπλοῦς πατήρ. Έχει και υίους και θυγατέρας καλώς αποκατεστημένους και φαίνονται μάλλον ήλικιωμένοι αυτών.

Κατάγεται εκ της ευάνδρου Ήπειρου, όθεν παιδιόθεν απήλθεν εις Κωνσταντινούπολιν και ειτα εις Άθήνας, όπου εξεπαιδεύθη, άλλ' αντί να επιδοθη εις τας μουσας, κατετάθη τῷ 1837 εις τὰ εὐωνικὰ τάγματα πλήρης άκμης και σθίνους, ένθα άφιέρωσας έαυτον ολόψυχως, ανεδείχθη κάλλιστος και ευπειθής στρατιώτης μετά τετρατῆ δε εὐδόκιμον ύπηρεσιαν και φέρων τον βαθμόν του λογιου παρατήθη, ίνα εκλέξη έτερον στάδιον. Πλήν κατά το έτος 1862, ότε ή σάλπιγξ του Γαριβάλδη ήχησεν εν Ιταλία, ο κ. Πράσιнос ένθους οπαδός του Α-

ριως έσπευσε μετά του έλληνικού έθελοντικού σώματος εκει, διαπρέφας μεταξύ των πρώτων.

Μετά την αποκατάστασιν της ήσυχίας εν Ιταλία διωρίσθη το 1870 ως διευθυντής του πρακτορείου της ρωσικής ατμοπλοίας εν Άμισσῷ του Εὐξείνου Πόντου, μετά δεκαπένταετη δ' εὐδόκιμον ύπηρεσιαν προήχθη ως διευθυντής εν Κωνσταντινουπόλει. Κατά δε το 1890 μετατέθη εις Άλεξανδρείαν όπου παραμένει έτι σεβόμενος και εκτιμώμενος αναλόγως των σπουδαίων αυτου προσόντων και άρετων παρ' όλης της κοινωνίας.

Ο κ. Πράσιнос διακρίνεται και δια τὰ φιλοπάτριδα και ευγενή αυτου αισθήματα.

(έπεται συνέχεια)

Μεταξύ δύο ζωγράφων.

— Βλέπω, μπέρα πίνεις, ως φαίνεται, θα πάω λησες εις καλήν τιμήν χαμψιαν εικόνα σου.

— Όχι, φίλε μου, όχι, απ' εναντίας επώλησα το παλτό μου εις πολὺ κακήν τιμήν.

Πτωχός τις μετεμψισθεὶς κατά τας απόκρως εις διάβολον, προσήλθεν εις τι έστιαζόριον και άφοῦ έφαγε καλώς, λέγει προς τον ξεροδόχον:

— Σου συνέθη ποτέ να φάγη εις το ξεροδοχείον σου ο διάβολος, χωρις να σε πληρώση;

— Όχι, ποτέ δεν μου συνέθη τοῦτο, τῷ άπαρτῷ ο ξεροδόχος.

— Και τί θα έκαμρες; αν σοι συνέβαινε;

— Θα τῷ έσπαζον την πλάτη με τὰ πιάτα που έφαγε και θα τον έδιωχνα κακήν κακώς απ' εδω, τῷ άπαρτῷ ο κύριος του ξεροδοχείου

Τότε ο διάβολος φεύγει τροχάδην, λέγων:

— Κάμε το, αν εμπορῆς.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— Άγαπητή μου, μετά λύτης μου παρατηρώ, ότι ο εξαδελφός σου έχει πολὺ ελευθερίους τρόπους και...

— Και δεν συναρμύζουσι με τους ιδικούς σου ισως θελεις να είπης.

— Βεβαίως και σε παρκαλώ να του το είπης. Εγώ είμαι έντελώς μετριόφρων.

— Πισύχασον, άγαπητή, θα του τὰ είπω εις το έξη να φέρεται προς σε μετριόφρωνος.

— Ευχαριστώ, αλλά να μη το παρεξηγήση.

Δύο φίλοι όμιλοῦσιν περι έρωτος.

— Είπέ μου, ήγάπησες ποτέ;

— Ω, και σχεδόν πάντοτε.

— Μπά! και άναγκάσαι, είπέ μοι.

— Το πιστεύω, μέχρι λατρείας.

— Ρίσαι εύτυχής; και πως δεν ενουμψεύθης;

— Α, άστεινέσαι, αδύνατον τοῦτο.

— Πως, αδύνατον, έχεις ελάττωμά τι;

— Όχι, αλλά εις άνήρ δεν δύναται να συζευχθῆ τον έαυτον του. Μόνον έαυτον αγαπῶ.

— Τί έχεις Γιάννη και είσαι θυμωμένος;

— Πως να, μην είμαι, βρε αδελφέ με αυτό το κτηνος, μίαν ώραν τον παρεκάλουν να δεχθῆ χρήματα και δεν τα έδέχετο.

— Πως; μα τότε είναι πραγματικός κτηνος και ποιος είναι αυτός ο ήλιθίος;

— Νά, ο οικοκύρης μου, ήθελε και καλά να του δώσω περισσότερα.

Αυτή. Είναι περιττόν, Κύριε, να μου όμιλείτε τοσοτον ελευθερώς διότι...

Αυτός. Ω, μη σάς μελει Κυρία, ή σύζυγός μου, είναι ζηλότυπος και ακριβώς ήθελα να ιδω αν θα σάς κάμω έντύπωσιν.

Αυτή. Τι βλάξ!

Αυτός. Έχετε δικιον, Κυρία, δεν έπρεπε να νουμψεύθῳ!

— Εγώ με την θελήσιν μου κάμνω ό,τι θελω. Κτυπῶ το πόδι μου και το παν γίνεται!

— Δεν το κτυπῶς μίαν στιγμῆν, έξάδελγε, να μάς φέρουν κανένα πεντόδραχμον' όπου δεν έχομεν πεντάρα;

Οί μνηστήρες.

— Ως παρατηρώ, φίλε μου, τίποτε δεν έχεις άρ' όσα μοι έλεγες.

— Πως Ίουλίε, έψεύσθην;

— Ναι, δυστυχώς, ούτε άμαξαν έχεις ούτε κτήματα, ούτε κήπους, ούτε...

— Διάβολ! και ή προίξ;

Είς επαρχιώτης εις την πινάκοθήκην.

— Και πόσα ζητείτε δε' αυτήν την εικόνα.

— 1.500 δραχμάς.

— Τί λέγετε, καλέ; εγώ χθές ήγγόρασα έξω δύο ωραίας εικόνας των βασιλέων δια έξ δραχμάς μόνον και θα δώσω 1.500 δια την εικόνα ένός γεωργού;

Εν τῇ Βουλῇ.

— Θα κοιμηθῆς και άπόψε, Πέτρε; χθές έκοιμώσουν από τας ένδεκα έως τας τρεις το πρωί.

— Λάθος έχεις. Εξύπνησα εις τας τρεις δια την άπαρτίαν, αλλά κατόπιν έκοιμήθην πάλιν και με εξύπνησεν ο κλητήρ της Βουλῆς εις τας 6 πλέον ότε δεν ήτον άπαρτία και είχετε έλοι φύγει. Τότε έφυγα και εγώ.

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ο παχὺς και χοντὸς. Είμαι χονδροειδής μεν και βαρὺς το σώμα, αλλά λεπτοφυής και έξυδερκὺς την διάνοιαν.

Ο λυγνὸς και ύψηλός. Και εγώ είμαι λυγνός και ύψηλός το σώμα, αλλά έχω διάνοιαν μεγάλην και παχυλήν.

* Αν ούδεις γελάση τότε κάποιος επιτήδειος μουντζουρώνει την μύτην του άλλου, χωρίς να εννοηθή, διά να τους αναγκάση να γελάσουν διά να μαζεύση δεκάρας. Διά της μιάς τούτων αγοράζει σάπωνα προς καθαρισμόν του μουντζουρωθέντος.

ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΑ

Βλέπω χωρίς να έρωω και έρωω χωρίς να γνωρίζω.

Πιστεύω άνευ πεποιθήσεως και πέποιθα χωρίς να στηρίζομαι άσφαλώς.

Αποφαινομαι, διότι νομίζω και νομίζω, διότι φατίζομαι.

Γελώ, διότι άναγκάζομαι να γελάσω και άναγκάζομαι να γελάσω διότι βλέπω γελοία πράγματα.

Τρώγω διότι πεινώ και πεινώ διότι πρέπει να ήσω.

Κοιμούμαι διότι νυστάζω και νυστάζω, διότι κουράζομαι.

Ζώ, διότι έγερνήθην και έγερνήθην, διότι υπάρχω.

Υπάρχω, διότι εύρισκομαι και εύρισκομαι, διότι το βλέπω.

Θ' άποθάνω δε διότι γηράσκω, και γηράσκω διότι έξαρτλούμαι.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΦΕΥΓΩΝ ΠΡΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Η γυνή. Έλα δω, έλα να σου διαβάσω, φίλε μου τί γράφει η «Φύσις» διά τας γυναίκας και τους διαβόλους

Ο διάβολος. Όχι, φεύγω, διότι προτιμώ, παλαιά μου φίλη, ποτέ να μη γνωρίζω, ότι είναι δυνατόν η φύσις ν' αποκαλύψη εις τον κόσμον τας διαβολάς και τας κατορθώματά μας.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΥΠΟ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

(συνέχεια έδε προηγούμενον φύλλον)

Τρόπος του γνωρίζειν ποία είναι η φύσις του διαστήματος, του σχηματιζόμενου υπό όποιουδήποτε φθογγοσώμου η ποίον είναι το φθογγόσημον το επί άλλου παράγων τοιούτον τι διάστημα.

Ένιοτε η προταθείσα ύπόθεσις άπαιτεί την χρήσιν άλλωίσεως ένιοτε δε δέν επιδέχεται. Άρχόμεθα κατά πρώτον άριθμούντες τά διαστήματα τά σχηματιζόμενα άνευ άλλωίσεων.

Τό τοιούτον είναι εύκολον. Τά φυσικά φθογγόσημα δέν σχηματίζονται έξ ήμιτονίων, εκτός μόνον τό mi, fa, και si, do, άτινα πληροῦσι τό διάστημα υπό μέσων βιθαιδών θά ήσωμεν δε έάν περιέχη τό ήμιτόνιον mi, fa, η τό si, do, η και τά δύο, η μήτε τό έν μήτε τό άλλο. Λοιπόν όταν ο αριθμός των ήμιτονίων είναι γνωστός και η φύσις τότε των διαστημάτων είναι γνωστή.

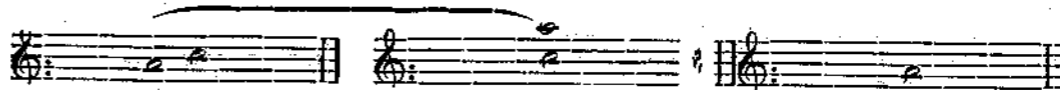
Άν όμως η προταθείσα ύπόθεσις άπαιτεί την χρήσιν άλλωίσεως, τότε πρέπει να τας έξηγήσωμεν, άρχόμενοι από τά φθογγόσημα του φυσικού διαστήματος, ών η ποιότης είναι γνωστή και άτινα μεταχειρίζομεθα προς σύγκρσιν.

Έξηγούμεθα. Μάς λέγουσι, ποίον είναι τό διάστημα τό σχηματιζόμενον υπό των φθογγοσημων si sol.

Si do re mi fa sol έξ βαθμίδας είναι τό δι'

Π. χ.

Διάστημα προς μετάθεσιν.

Τό ακριβές διαπασών επειδή είναι τό όριον της εκτελέσεως, δέν έχει παρά τά άπλά διαστήματα, άτινα είναι επιδεκτικά μεταθέσεως. Διά της μεταθέσεως τό δι' έν καθίσταται διά πασών τό διά όταν δι' έπτά τό διά τριών δι' έξ τό διά τεσσάρων, διά πέντε τό διά πέντε διά τεσσάρων τό δι' έξ διά τριών τό δι' έπτά διά δυοίν και τό διά πασών δι' έν.

(έπεται συνέχεια)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

§ 1. Αίνιγμα

*Ανθρωπε, ἂν προσπαθῆσῃς ταύτας τὰς γραμμὰς νὰ λύσῃς. θὰ ἐνθυμηθῆς μωρίας, ἐνὸς ἀγγλοῦ θεατρίας.
*Ἄν δ' ἐκ' αὐτῶν μὴ κέτι δὲν καταλαβαίνεις ἔτι, συλλογίσου πῶς σοῦ μοιάζω ἄνθρωπε, ἂν καὶ μου μιᾶζω.

§ 2. Αίνιγμα.

Κεφαλὴν τε καὶ μέσῃν εὐθύς ἂν μοῦ κόψῃς, ὡ λῦτα, ἀπόνως θραύσῃς δὲ τοὺς δεσμούςς μὴ σκεφθεὶς ἐνῶ πρὶν εὐσεβάστως ἀφήρῃς τὸν πῖλον νῦν ἀρπάζω αὐτὸν παρευθὺς.

§ 3. Γρίφος

Ι Γαπ ΙΙ Α σκοπὸς

§ 4. Γρίφος.

*Ἦρα πτ, πτ, πτ, Τ Ρ γῆ

Κισσὸς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Μ. Α. Ρ. Γαρε Γκιδίγενι. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη καὶ ταχυδρομικῶς λαμβάνετε τὴν σχετικὴν ἀποδείξιν. Γράφομεν.— Ε. Β. Θήβας. Ἐλήφθησαν Γράφομεν.— Ε. Β. Βάρναν. Βιβλίον σᾶς ἐστάλη. Ἀναμένομεν ἀπάντησίν σας.— Ι. Κ. Πάτρας. Ἐπιστολὴ μὲ ἀποδείξεις ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Παρατηρήσατε ἂν σᾶς λείπουν ἀριθμοὶ, καθόσον σᾶς ἀποστέλλονται τακτικῶς.— Γ. Π. Πάτρας. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Ἀναμένομεν. ὡς γράφετε, νεωτέραν σας. Θ. Ι. Κ. Μελίτην. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομὴ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Σᾶς ἀπηντήσαμεν ταχυδρομικῶς εἰς γραφόμενά σας.— Θ. Α. Βάρνα. Ἐπιστολὴ μὲ ἐσωκλειστά ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐχει καλῶς, θὰ φροντίσωμεν διὰ παραγγελίαν.— Ι. Μ. Σαβῆ. Ἐπιστολὴ μὲ τοκομερίδια ἐλήφθησαν, σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε ἀποδείξεις σχετικὰς καὶ ἀναμένομεν νεωτέραν σας.— Ν. Β. Γαλατᾶ. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν ἐξαδέλφῳ νὰ λάβῃ τὴν φέλπαν.— Δ. Φ. Βωλοῦ. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἀναμένομεν νεωτέραν σας.— Α. Ν. Λάρισσαν. Ἐχει καλῶς. Ἐλπίζομεν εἰς τὰς ἐνεργείας σας.— Σ. Τ. Ζάκυνθον. Ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῆς σας ἐλήφθη. Ἀποδείξεις ἐπέταλῃ ταχυδρομικῶς. Εὐχαριστοῦμεν.— Ι. Α. Κάτρον. Βιβλία σᾶς ἀπεστάλησαν καὶ ἐγράψαμεν.— Ι. Ο. Μιτ-Γαμτ. Δελτάριον ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν καὶ ἔχει καλῶς. Καὶ ἡμεῖς σᾶς ἐγράψαμεν καὶ ἐστείλαμεν ἀποδείξιν σας. Ἀναμένομεν ἀπάντησιν.— Π. Π. Βαθὺ Σάμου. Ἐχει καλῶς. Σᾶς ἀναμένομεν.

Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Καλλιτεχνικὸν φωτογραφεῖον

*Ὅδες Ἀθηνᾶς ἀρ. 91.

(παρὰ τὴν ἀγορὰν)

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ Σ.Π.Α.Π.

ΙΣΧΥΟΝ ΑΠΟ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

*Ἀθῆναι-Καλάβρυτα-Πάτραι-Λουτρά-

Πύργος-Ὀλυμπία.

Πειραιεὺς	ἀναχ.	5.45	π. μ.	11.15	π. μ.
Ἀθῆναι	»	6.30	π. μ.	12.—	μ. μ.
Κόρινθος	ἄφιξ.	10.15	π. μ.	3.12	μ. μ.
Καλάβρυτα	»	4.20	μ. μ.		
Πάτραι	»	3.45	μ. μ.	7.20	μ. μ.
Πάτραι	ἀναχ.	4.—	μ. μ.	7.25	π. μ.
Λουτρά	ἄφιξ.	7.25	μ. μ.	11.30	π. μ.
Πύργος	»	7.50	μ. μ.	11.51	π. μ.
Ὀλυμπία	»	8.55	μ. μ.	12.55	μ. μ.
Ὀλυμπία	ἀναχ.	6.10	π. μ.	1.45	μ. μ.
Πύργος	»	6.40	π. μ.	2.50	μ. μ.
Λουτρά	»	7.20	π. μ.	3.05	μ. μ.
Πάτραι	ἄφιξ.	11.15	π. μ.	6.55	μ. μ.
Πάτραι	ἀναχ.	11.45	π. μ.	7.45	π. μ.
Καλάβρυτα	»	12.—	π. μ.		
Κόρινθος	ἄφιξ.	4.10	μ. μ.	1.25	μ. μ.
Ἀθῆναι	»	7.20	μ. μ.	4.50	μ. μ.
Πειραιεὺς	»	7.55	μ. μ.	5.30	μ. μ.

*Ἀθῆναι-Μεγαλόπολις-Καλάμαι-Ναύπλιον

Ἀθῆναι	ἀναχ.	6.30	π. μ.	12.—	μ. μ.
Κόρινθος	ἄφιξ.	10.—	π. μ.	4.05	μ. μ.
Ἄργος	»	12.18	μ. μ.	6.57	μ. μ.
Ναύπλιον	»	2.—	μ. μ.	7.35	μ. μ.
Ναύπλιον	ἀναχ.				
Τρίπολις	ἄφιξ.	3.40	μ. μ.		
Μεγαλόπολις	»	6.15	μ. μ.		
Καλάμαι	»	9.05	μ. μ.		
Καλάμαι	ἀναχ.	5.—	π. μ.		
Μεγαλόπολις	ἄφιξ.	7.50	π. μ.		
Τρίπολις	»	10.37	π. μ.		
Ναύπλιον	»	11.40	π. μ.	9.—	π. μ.
Ἄργος	»	1.27	μ. μ.	9.50	π. μ.
Κόρινθος	»	4.10	μ. μ.	1.25	μ. μ.
Ἀθῆναι	»	7.10	μ. μ.	4.50	μ. μ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Γ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἰατροῦ καὶ Ὑγιηνοῦ νοσημάτων ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ ΤΩΝ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΗΛΘΩΝ

Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ Βιβλιοπωλεῖα.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΟ «ΑΣΤΥ»

Σ. ΒΑΔΑΔΩΡΟΥ ΚΑΙ Σ'

152—Ἀθῆναι, δόδος Αἰόλου—152

Κατασκευάζονται ὑποδήματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν ἐκ δερμάτων καὶ ὑλικῶν ἐκλεκτῶν.

ΣΤΕΡΕΑ, ΚΟΜΦΑ ΚΑΙ ΕΥΘΗΝΑ

* Ἐν Ἀθῆναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου